

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

§. 1. Quomodo S. Augustinus consolatus sit opibus non virtutibus
spoliatos?

urn:nbn:de:hbz:466:1-45699

iniuria; fames illa abundantiam preparabat futurorum bonorum; & agritudo illa vitam conciliabat eternam: ulcera illa, qua canes lambabant, splendorem gloria per Angelos ministrandum ferebant inhumani & crudelis diuitijs despectus, & ad januas eius cubile contemptum patris Abrahamæ pijsimos sinus, & beatitudinis eius consortia promittebant. Idem in Vitis PP. dixit Abbas Hyperichius: *Thesaurus monachi est voluntaria paupertas. Thesauriza ergo tibi, frater, in calo, quia ibi, ad requiescendum, sine fine sunt secula. Quæ cum ita sint, & reuera virtutum thesauri omnes Pigmalionis opes superent, qui apud pecuniarum contemptores reperiuntur,*

In vitis PP. lib. 5.

*Quid quereris, pauper, Cræso ipso ditior? illi
Arcula diues erat, mens opulenta tibi est.*

CAPVT XII.

Aquo animo pauperibus ferendum, si vanis diuitijs spolientur, cum virtutibus alijsq; rebus melioribus nolentes spoliari non possint.

SI, vt corpori anima præstat, ita animæ quoque bonæ corporis bonis anteferenda sunt, vilipendendæ sunt vti. que omnes diuitiæ, in virtutum comparatione. Quare maxima hinc exiit consolatio pauperum ac spoliatorum, quod opibus priuati, non priuentur possessione bonorum præstantiorum. *Amiserunt omnia qua habebant ait S. Augustinus, Numquid fidem? numquid pietatem? numquid interioris hominis bona, qui est ante Deum diues? Ha sunt opes Christianorum, quibus opulentus dicebat Apostolus: Est autem questus magnus, pietas cum sufficientia: Nihil enim intulimus in hunc mundum, sed ne auferre quid possumus, habentes autem victum, & tegumentum his contenti sumus. Nam qui volunt diuites fieri, insidunt in tentationem, & laqueum, & desideria multa stulta, & noxia, qua mergunt homines in interitum, & perditionem. Radix est enim omnium malorum Auaritia, quam quidam appetentes a fide pererrauerunt, & inferuerunt se doloribus multis. Quibus ergo terrena diuitia illa vastatione perierunt, si eas sic habebant, quemadmodum ab isto foris paupere, intus diuite audierant; id est: si mundo utebantur tamquam non videntes, potuerunt dicere, quod ille grauiter tentatus, & mi-*

I.

S. Augustin. lib. 1. de ciuit. c. 10.

nimè superatus: Nudus exi de utero matris meae, nudus reuertar. De minus dedit, Dominus abstulit, sicut Domino placuit, ita factum est, se nomen Domini benedictum. Ut bonus seruus magnas facultates haberet, ipsam Domini sui voluntatem, cui pedissequus mente ditesceret, nec contristaretur eis rebus viuens relictis, quas fuerat citò moriens relicturus. Illi autem infirmiores, qui terrenis his bonis, quamuis ea non praeponerent Christo, aliquantula tamen cupiditate cohaerebant, quantum hac amando peccauerint, perdendo senserant. Tantum quippe doluerunt, quantum se doloribus inseruerunt; sicut Apostolum dixisse supra commemoravi. Oportebat enim, ut eis adderetur etiam experimentorum disciplina; quibus fuerat tamdiu neglecta verborum. Nam cum dixit Apostolus: qui volunt diuites fieri, in tentationem incidunt &c. profecto in diuitijs cupiditatem reprehendit, non facultatem; qui praecipit alibi dicens: Praeceptum diuitibus huius mundi, non superbe sapere, neque sperare in incerto diuitiarum suarum, sed in Deo uiuo, qui praestat nobis omnia abundanter ad fruendum: bene faciant, diuites sint in operibus bonis, facile tribuant, communicent, thesaurizent sibi fundamentum bonum in futurum, ut apprehendant veram vitam. Hac qui de suis faciebant diuitijs, magnis sunt lucris leuia damna solati, plusq; latari ex his, qua facile tribuendo tutius seruauerunt, quam contristati ex his, qua timide retinendo facilius amiserunt. Hoc enim potuit in terra perire, quod piguit inde transferre. Nam qui receperunt consilium Domini sui dicentis: Nolite condere vobis in terra thesauros, ubi tinea, & rubigo exterminant, & ubi fures effodiunt, & furantur, sed thesaurizate vobis in caelo thesauros, quò fur non accedit, neque tinea corrumpit: ubi enim est thesaurus tuus, ibi erit & cor tuum. Tribulationis tempore, probauerunt, quam rectè sapuerint, non contemnendo veracissimum praeceptorem, & thesauri sui fidelissimum, inuictissimumq; custodem: nam si multi sunt gausi, ibi se habuisse diuitias suas, quò contingit, ut hostis non accederet, quanto certius & securius gaudere potuerunt, qui monitu Dei sui illuc migrauerant, quò accedi omnino non posset? Unde Paulinus noster Nolensis Episcopus ex opulentissimo diuite voluntario pauperrimus, & copiosissime sanctus, quando & ipsi Barbari Nolam vastauerunt, cum ab eis teneretur, sic in corde suo, ut ab eo postea cognouimus, precabatur: Domine non excrucier propter aurum & argentum; ubi enim sint omnia mea, tu scis; ibi enim habebat omnia sua, ubi eum condere.

gondere, & thesaurizare ille monuerat, qui hac mala mundo ventura
 prädixerat. Ac per hoc, qui Domino suo momenti obedierant, ubi &
 quomodo thesaurizare deberent, nec ipsas terrenas diuitias barbaris in-
 ensantibus amiserunt. Quos autem non obedisse poenituit, quid de tali-
 bus rebus faciendum esset, si non precedente sapientiâ, certe consequentia
 experientia didicerunt. At enim quidam boni etiam Christiani, tor-
 menti excruciatii sunt, ut bona sua hostibus proderent. Illi verò nec pro-
 dere, nec perdere potuerunt bonum, quo ipsi boni erant; si autem tor-
 queri, quam mammonam iniquitatis prodere maluerunt, boni non e-
 rant. Admonendi autem fuerant, qui tanta patiebantur pro auro,
 quanta essent sustinenda pro Christo; ut eum potius diligere discerent,
 qui pro se passus aeterna felicitate ditaret, non aurum & argentum, pro
 quo pati miserrimum fuit, seu mentiendo occultaretur, seu verum di-
 cendo proderetur. Namq; inter tormenta nemo Christum confitendo a-
 misit, nemo aurum, nisi negando seruauit: quocirca utiliora fortasse e-
 rant tormenta, qua bonum incorruptibile amandum docebant, quam
 illa bona, qua sine ullo utili fructu dominos sui amore torquebant; sed
 quidam etiam non habentes, quod proderent, dum habere creduntur tor-
 ti sunt. Et hi fortè habere cupiebant, nec sancta voluntate pauperes
 erant quibus administrandum fuit; nec facultates, sed ipsas cupiditates
 talibus esse dignas cruciatibus; si verò melioris vite proposito reconditum
 aurum argentumq; non habebant, nescio quidem, utrum cuiquam ta-
 lium acciderit, ut dum habere creditur, torqueretur. Verumtamen eti-
 amsi accidit, profectò qui inter tormenta illa paupertatem sanctam con-
 fitebatur, Christum confitebatur. Quapropter etsi non meruit, ab ho-
 stibus cadi, non potuit tamen sancta paupertatis Confessor sine caelesti
 mercede torqueri.

His talibus consolabatur D. Augustinus pauperes à barbaris
 spoliatos, quos non ad ea, quæ amiserant; modica, fluxa, & mul-
 tis noxia, sed ad magna, verè pretiosa, & semper duratura aspi-
 cere iubebat, qualia bona sunt virtutes, & cæli præmia, quæ vir-
 tutes promerentur. Hoc ipsum etiam omnes facere iubebat S. An-
 toninus, his verbis: *Quanta pars immensi infiniti ani attributa est
 unicuique? Celeriter ea in aeternitate euanescit. Quantaq; est vniversi?
 Quantula in glebula terra repis? Hac omnia tecum cogitans, nihil ani-
 mo magnum concipe. Hoc tantum, ut ductu natura agas, & feras, qua*
communis

II.

S. Antonino
 lib. 12, n. 138

L. J. J. J. J.

S 3

communis